

РЕШЕНИЕ

№ 6842

гр. София, 10.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 13.10.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Росица Цветкова

ЧЛЕНОВЕ: Снежанка Кьосева

Силвия Мичева-Димитрова

при участието на секретаря Ива Лещарова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **7188** по описа за **2023** година докладвано от съдия Силвия Мичева-Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по реда чл.208 – чл.228 от АПК, във вр. с чл.63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба, подадена от директора на Регионална дирекция „Автомобилна администрация“ – С. /РДАА/, срещу Решение № 1652/08.04.2023 г., постановено по АНД № 2747/2023 г. по описа на Софийски районен съд, допълнено в частта за разноските с Определение № 1715/26.05.2023 г.

Касаторът моли да бъде отменен обжалвания акт и да бъде потвърдено наказателното постановление, като сочи, че при издаването му не са извършени нарушения на процесуалните правила и материалният закон е приложен правилно. Счита, че като е стигнал до обратния извод, районният съд е постановил неправилен съдебен акт.

Ответникът - „Станойчев“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], район И., [жк], [жилищен адрес] представлявано от управителя А. Й. С., в представен отговор е изразил становище за неоснователност на касационната жалба. Моли тя да бъде оставена без уважение, а решението на СРС да бъде оставено в сила като правилно. Претендира разноси.

Софийска градска прокуратура, чрез прокурор Цветослав Вергов, предлага решението на Софийски районен съд да бъде оставено в сила.

Административен съд София-град, в настоящия състав, като прецени процесуалните предпоставки за допустимост, взе предвид становищата на страните и изложените от тях съображения, обсъди събраните по делото доказателства и провери служебно

валидността, допустимостта и съответствието на обжалваното решение със закона, при съобразяване обхвата на съдебен контрол съгласно чл.218 от АПК и чл.220 от АПК, намери следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл.211, ал.1 от АПК, от лице по чл.210, ал.1 от АПК, срещу подлежащ на касационно обжалване съдебен акт. С оглед на това тя е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна по следните съображения:

С Наказателно постановление № 42-0004198/01.12.2022 г., издадено от директора на Регионална дирекция „Автомобилна администрация“ – С., на основание чл.178б, ал.7, предл.1 от ЗДвП, на „Стойчев“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], район И., [жк], [жилищен адрес] представлявано от управителя А. Й. С., е наложена имуществена санкция от 500,00 лв. за извършено административно нарушение по чл.11б, изр.1 от Наредба № 37 от 02.08.2002 г. на М..

За да издаде наказателното постановление АНО е приел, за установено, че на 20.10.2022 г., около 14:00 ч., в [населено място], [жк], ул. Минзухар, № 6, в учебен кабинет и офис на „Станойчев“ ЕООД, притежащо Разрешение № 3575/22.07.2013 г. /валидно до 22.07.2023 г./ за извършване на обучение на кандидати за предоставяне на правоспособност за управление на МПС на територията на С. област, нямало назначен по трудов договор технически сътрудник. Последното лице, заемащо тази длъжност било Г. М. С., но трудовият ѝ договор бил прекратен на 01.10.2013 г. Тези обстоятелства били установени в хода на тематична проверка, възложена със Заповед № РД-12-3011/19.10.2022 г. Резултатите от нея били обективирани в Констативен протокол от 20.10.2022 г. Проверяващият Р. А. – инспектор при РДАА С., като приел, че „Станойчев“ ЕООД е извършило нарушение на чл.11б, изр.1 от Наредба № 37 от 02.08.2002 г. на М., образувал срещу него административнонаказателно производство, съставяйки АУАН № 328429/20.10.2022 г. Актът бил предявен на сочения за нарушител и управителят му писмено възразил срещу констатациите в него.

С Решение № 1652/08.04.2023 г., постановено по АНД № 2747/2023 г., Софийски районен съд отменил горепосоченото наказателно постановление.

За да постанови обжалваният съдебен акт, районният съд е приел за установено, че в акта за установяване на административно нарушение, както и в процесното наказателно постановление липсва задължителен законоустановен реквизит. Счел е, че и двата акта не отговарят на императивните изисквания на разпоредбите на чл.42, т.4 от ЗАНН, респ. чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН, тъй като описанието на извършеното деяние не изпълва състава на посочената за нарушена правна норма, а същото е непълно, неясно и двусмислено. Според въззивния съд това е довело и до нарушаване правото на защита на привлеченото към административнонаказателна отговорност лице, респ. до неотстранимо и съществено нарушение на процесуалните му права.

Непълното и неясно описание на фактическите обстоятелства, при които е извършено нарушението, непълното отразяване на признаците от състава му и неточното му правно квалифициране са мотивирали съдебния състав да приеме, че императивните изисквания на ЗАНН към съдържанието на акта и наказателното постановление са съществено са нарушени и това обосновава незаконосъобразност на двата административни акта.

Настоящият касационен състав, намира, че обжалваното решение е постановено от компетентен съд, в рамките на правомощията му, при надлежното му сезиране с допустима жалба, поради което е валидно и допустимо.

Същото е и правилно. Фактичката обстановка по делото е установена при спазване принципите на чл.13 и чл.14 от НПК, вр. с чл.84 от ЗАНН. Събрани са писмени и гласни доказателства, относими към всички факти, включени в предмета на доказване. Изводите за осъществяването на правно релевантните факти са направени след обективно, всестранно и пълно обсъждане на приобщения доказателствен материал в неговата съвкупност. В решението е обективирана извършената от съда дейност по оценка на доказателствата, като са посочени фактите, които са приети за установени и доказателствата за това. Изложени са аргументи във връзка с всички заявени от страните оплаквания и възражения. При провеждане на съдебното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

Същевременно, правилно районният съд е приел, че направеното в наказателното постановление описание на извършеното деяние не отговаря на изискванията за пълнота и яснота. Същото е несъставомерно, отразената фактическа обстановка не се субсимира от състава на вмененото нарушение.

Напълно се възприема извода, че в наказателното постановление липсва задължителен законоустановен реквизит и то не отговаря на императивното изискване на чл.47, ал.1, т.5 от ЗАНН, доколкото описанието на приетото за реализирано от жалбоподателя нарушение и обстоятелствата, при които е извършено не са формулирани изчерпателно и ясно в достатъчна степен, за да удовлетворят изискванията за пълнота на обвинителната теза. Правилно е прието, че това е съществено нарушение, свързано с формата на НП, което е неотстранимо и това е дало основание на съда да отмени наложената с него санкция.

Непрецизното описание на обстоятелствата, при които се твърди, че е извършено нарушението е накърнило правото на защита на наказаното лице. То се е отразило върху възможността му да разбере в какво е обвинено, а оттам и да заеме адекватна позиция. В тази връзка са изложени подробни съображения от Софийски районен съд, които настоящият касационен състав на Административен съд София-град напълно споделя. Засягането на правото на защита винаги представлява съществено процесуално нарушение и на собствено основание води до отмяна на наказателното постановление. Като е направил тази преценка и е възприел този подход, въззивният съд е постановил правилно своя акт.

Предвид всичко изложено настоящият състав на Административен съд София-град намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно. Не са налице релевираните в касационната жалба касационни основания по чл.348, ал.1, т.1 и т.2 от НПК за отмяната му. Затова на основание чл.221, ал.2 от АПК то следва да бъде оставено в сила.

Във връзка с горния извод, съдът намира, че следва да бъде уважено искането на ответника по жалбата за присъждане на направените по делото разноски. Представени са доказателства, че са направени такива в размер на 550,00 лв. за адвокатско възнаграждение. Приложен е и списък по чл.80 от ГПК.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 от АПК, във връзка с чл.63, ал.1, изр.2 от ЗАНН, Административен съд София-град

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1652/08.04.2023 г., постановено по АНД № 2747/2023 г. по описа на Софийски районен съд, допълнено в частта за разноските с

Определение № 1715/26.05.2023 г.

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ - [населено място],
ДА ЗАПЛАТИ на „Станойчев“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на
управление: [населено място], район И., [жк], [жилищен адрес] представлявано от
управителя А. Й. С., сумата от 550,00 лв. /петстотин и петдесет лева/, представляваща
направени разноски за адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.